

N. 195

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΦΑΝΟΥΡΙΟΥ

ΤΟΥ ΝΕΟΦΑΝΟΥΣ

ΣΥΝΤΑΧΘΕΙΣΑ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΛΕΙΜΝΗΣΤΟΥ

ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ

ΕΚΕΙΘΩΜΕΝΗ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΑΙΔΕΣΜΩΤΑΤΟΥ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΟΥΤΕΡΗ

ΙΕΡΕΩΣ

Ἐφημερίον τοῦ ἑπιτάφια Νιοῦ τοῦ Ὁσίου Μελετίου

Pat 238/9

X 860

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

1909

8

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΦΑΝΟΥΡΙΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΦΑΝΟΥΣ

Ἐσπέρας μετὰ τὸν Προοιμιακόν, συχολογοῦμεν τὸ
Μακάριος Ἀγῆς, τὸ α' Ἀντίφωνον. Εἰς δὲ τὸ Κύριε
ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους στ' καὶ ψάλλομεν Στι-
χηρὰ προσόμοια.

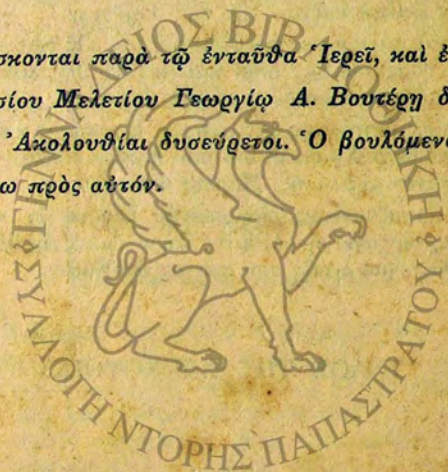
Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

ΣΤΥΛΟΝ εὐσεβείας τε, καὶ στρατιώτην ἀήτητον, οἱ
πιστοὶ σε γινώσκωμεν, Φανούριε ἔνδοξε, ὡς νέην φανέντα,
ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἣν καταγράφεις ὡς ἀστήρ, καὶ τὰ τοῦ κόσμου
φωτίζεις πέρατα, δι' ὃ Χριστὸς ὁ Κύριος, ὁ ἐν ὑψίστοις
καθήμενος, τοῖς πιστοῖς σε ἐδήλωσε, τὸν πρὸ πάσαις κρυ-
πτόμενον.

Ἔστης τῆς ἐφεσεως, οἷά περ φθίσας τὸ ἔσχατον, ὀρεκτῶν
παναοιδίμῃ, φωτὸς ἀξιούμενος, ᾧ φωτίζεις πάντας, τοὺς σὲ
εὐφημοῦντας, καὶ φανεροῖς τὰ ἐν κρυπτῷ, ὡς ἐνεστῶτα
Μάρτυς Φανούριε, δι' ὃ, σου τὸ σεβάσιμον, περικυκλοῦμεν
εἰκόνημα, ἐν αὐτῷ κατοπτεύοντες, τὰ φρικτὰ σου μαρτύρια.

Εὐρέσει εἰκόνης σου, καὶ τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου σου, ἡ
θεόσωστος Πόλις σου, ἡ Ρόδος εὐφραίνεται, ἧστην σε
πλουτοῦσα, καὶ πρόμαχον μέγαν, καὶ τῶν θαυμάτων τὴν πλη-
θύν, ἧ διανέμεις τοῖς προσιοῦσι, δοξάζει ἐκτελοῦσά σου, τὴν
σεβασμίαν πανήγυριν, Ἀθλοφόρε Φανούριε, πρεσβευτὰ τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

Εὐρίσκονται παρὰ τῷ ἑνταῦθα Ἱερεῖ, καὶ ἐφημερίῳ
τοῦ Ὁσίου Μελετίου Γεωργίου Α. Βουτέρη διαφόρων
Ἁγίων Ἀκολουθίαὶ δυσσεύροισι. Ὁ βουλόμενος ἀπευ-
θύνῃτω πρὸς αὐτόν.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Ἔνα και παράδοξα θαύματα, ὁ Κύριος ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ἐκάστοτε, μεθ' ὧν και ἐν ὑστέροις καιροῖς, τὸν θαυμαστὸν ἐν Μάρτυσι Φανούριον ἄλλον ἥλιον ἀνέδειξε τοῖς θαύμασι λάμποντα πρὸς ὃν και ἡμεῖς τὸν ἕμνον προσφέρομεν λέγοντες· χαίροις ὁ νεοφανὴς ἀστὴρ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, και Μαρτύρων ἀγάσμα, χαίροις ὁ τὸν ἀγῶνα ὑπὲρ Χριστοῦ ἀθλήσας στερρῶς, ἐν γῆ δὲ πλείστοις ἔτεσι κρυπτόμενος, διὰ τῆς εὐρέσεως εἰκόνας τῆς σῆς, ἐν κόσμῳ πεφανέρωσαι παρὰ τοῦ Ἀθλοθέτου Χριστοῦ· χαίροις Ροδίων τὸ ἐγκαλῶπισμα, και τῶν πιστῶν πρεσβευτὰ ἐτοιμότητε, αὐτῷ μὴ παύση πρεσβεύων, ὑπὲρ τῶν πίστει και πόθῳ τιμῶντων τὴν σεβάσιμον μνήμην σου.

Και νῦν, Θεοτοκίον

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόγιστον Τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμπας Υἱὸς μονογενῆς, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς Ἁγνῆς προήλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, και φύσει γενόμενος Ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς· οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἰκέτευε, Σεμνή Παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἐξοδος. Τὸ Φῶς Ἰλαρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας και τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, και συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν· τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τίς ἀκουστὰ ποιήσει ὑμῖν; ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, και δικαιωθήτωσαν και ἐλπίζωσαν ἀληθῆ· γίνεσθε μοι μάρτυρες και ἐγὼ μάρτυς Κυρίου ὁ Θεός, και ὁ παῖς ὃν ἐξελεξάμην· ἵνα γνῶστε, και πιστεύσητε και συνῆτε ὅτι ἐγὼ εἰμι, ἔμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, και οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα και ἔσωσα· ὤνειδισα, και οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν Θεός· ἄλλοτριος· ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, και ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός· ἔτι ἐπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμί, και οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἕξαι-

ρούμενος· ποιήσω, και τίς ἀποστρέψει αὐτὸς οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ὑμᾶς, ὁ Ἅγιος Ἰσραήλ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, και οὐ μὴ ἀψηται αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξάν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, και ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, και ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντομιμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ· και γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· και ἄλλοι παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπειράσεν αὐτούς, και εἶρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἔδοκίμασεν αὐτούς και ὡς ὀλοκίωμα ἠθυσίας προσεδέξατο αὐτούς· και ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι και ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται· κρινούσιν ἔθνη, και κρατήσουσι λαῶν, και βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας· οἱ πεποικότες ἐπ' αὐτὸν συνήσουσιν ἀλήθειαν, και οἱ ποιητοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις και ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ, και ἐπισκοπῆ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, και ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, και ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ· διὰ τοῦτο λήψονται τὸ Βασιλεῖον τῆς εὐπρεπειας, και τὸ διάδημα τοῦ κίλλου ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, και τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν· λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, και ὀπλοποιήσει τὴν κτῆσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, και περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον· λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὀσιότητα· ὄξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ρομφαίαν· συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφροντας, πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, και ὡς ἀπὸ εὐκάλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπῶν ἀλούνται· και ἐκ πετροβόλου θυμοῦ, πλήρεις ριφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης· ποταμοὶ δὲ συγκλείσουσιν ἀποτόμως· ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, και ὡς λαίλαψ ἐκλιμήσει αὐτούς· και ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, και ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν· ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς και συνῆτε, μάθετε δικαστὰι περᾶτων γῆς· ἐνωτίσασθαι οἱ κρατοῦντες πλήθους, και γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἔθνων·

ὅτι ἐδόθη παρά Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν καὶ ἡ δυναστεία·
παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν Διτὴν. Ἰδιόμελα

Ἦχος α'

Τὸ σῶμα σου καιόμενον καὶ μὴ καταφλεγόμενον, καθο-
ρῶντες οἱ ἀσεβεῖς ἀπέτεμον τὴν κάραν σου Φανούριε αἰ-
διμε, εἶτα τὸ οὐράνιον φῶς βλέποντες ἐπὶ τὸ θεσπέσιόν σου
λείψανον ἔλεγον παραμυθούμενοι, οὐρανόθεν τοῦτο πυρπο-
λεῖσθαι; ἡ δὲ μακαρία σου ψυχὴ ἀναπτᾶσα ἀνήλθεν εἰς τὰ
φωταυγῆ σκηνώματα τοῦ ἀνεσπέρου Βασιλέως, νικητῆριος
κοσμουμένη στεφάνοις, καὶ πρεσβεύουσα ὑπὲρ τῶν ἑορτα-
ζόντων εὐλαβῶς τὴν φωταυγῆ ἡμέραν τῆς σῆς ἀθλήσεως.

Ἦχος α'. Νικηφόρου

Ἐπεφάνη σήμερον, ἡ χάρις τῶν θαυμάτων σου, Φανού-
ριε πανθαύμαστε Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, ἐν τῇ εὐρέσει τοῦ
πανσέπτου Ναοῦ σου, καὶ τῆς θείας Εἰκόνης σου, αἰχμα-
λώτους λυτροῦσα, νόσους φυγαδεύουσα, καὶ πάντων τῶν
προσιόντων σοὶ πιστῶς, τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα πλη-
ροῦσα, δι' ἃ καὶ ἡμῖν τοῖς μετὰ πόθου τὴν μνήμην τελοῦσί
σου, τὴν λύσιν τῶν δεινῶν αἴτησαι παρὰ Θεοῦ, καὶ πται-
σμάτων τὴν συγγώρησιν, ταῖς πρὸς αὐτὸν εὐπροσδέκτοις
ἰκεσίαις σου.

Δόξα, Ἦχος πλ. α'. Νικηφόρου.

Σήμερον ἡ ἀγιόφθογγος ρῆσις τοῦ Δαβίδ, ἐπὶ σοὶ πέρας·
εἴληψε, Φανούριε πολυάθλε, ἡ εἰς μνημόσυνον αἰώνιον φά-
σκουσα, ἔσται δίκαιος· εἰ γὰρ καὶ ἀμνημονηθέντων σου τῶ
χρόνῳ, τοῦ πανσέπτου δνόματος, καὶ τῶν ἀθλητικῶν ἀγώ-
νων τοῦ κλέους, ἐν οὐρανῷ μέντοι μνημονευομένων, καὶ ἐν
γῆ ἦδη, ἐν τῇ εὐρέσει τῆς θείας εἰκόνης σου, τὴν ἐνδοξον
αὐτῶν μνήμην μετ' ἐγκωμίων ἄγομεν, δεόμεθά σου τοῖνυν
θερμῶς, ὡς ἔχων παρησίαν πρὸς Χριστόν, μνημόνευε ἡμῶν
τῶν εὐφημοῦντων σε, ρυόμενος κινδύνων τε καὶ θλίψεων,
ταῖς πρὸς αὐτὸν ἰκεσίαις σου.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε οἱ
πιστοὶ κατὰ χρόος, τὴν Πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ Τεῖχος τὸ

ἄρρηκτον, τὴν ἀρραγῆ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυ-
χῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ Προσόμοια, Ἦχος δ'.

Ὡς γεναῖον ἐν Μάρτυσι.

Ὡσπερ ῥόδον πανεύσμον, ἡ ἐν δόξῃ ἐκλάμπουσα, Ρό-
δος ἡ περίφημος, εὐραμένη σε, χαίρει ὁσμαῖς τῶν θαυμά-
των σου, πλησιθεῖσα Φανούριε, καὶ δοξάζει σε πιστῶς, καὶ
προστρέχει τῇ σκέπῃ σου, τῆς εἰκόνης σου, εὐσεβῶς προ-
σκυνοῦσα χαρακτηριστὰ, καὶ θαυμάτων τὰ σημεῖα, ἃ σοὶ Θεὸς
ἐδωρήσατο.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Ἐξεπλάγησαν ἅπαντες, τὰ ἐξαίφνης βλεπόμενα, τῆς σεπτῆς
εἰκόνης σου, πάθη ἐνδοξε, τὰ πλείστοις χρόνοις ἀγνώριστα,
ὃ θεῖε Φανούριε, καὶ Ναὸν περικαλῆ, διὰ τοῦτο ἀνήγειραν
καὶ ἠτύτρησαν, ὑμνωδίαις ἐνθέοις εὐφημοῦντες, τὸν δο-
ξάσαντά σε Μάρτυς, θαυμάτων πλήθει καὶ χάρισι.

Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ.

Τούτου βίος ἀγνώριστος, τοῖς ἀνθρώποις διέμεινε, μόνῳ
γνωσκόμενος, τῷ Θεῷ ἡμῶν, τὸ δὲ αὐτοῦ ἐξεικόνισμα,
δεδήλωκεν ἄριστα, οἷος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, νικητῆς φανε-
ρούμενος, τοῦ ἀλάστορος, καὶ σεπτῆς Ἀθλοφόρος ὃν ὑμνοῦ-
μεν. καὶ γεραίρομεν ἐκ πόθου, ὡς Ἀθλητὴν γενναϊότατον.

Δόξα Ἦχος πλ. δ'.

Ἄστρον φαινότατον, ἐπέλαμψε τοῖς πέρασι σήμερον, καὶ
τῶν πιστῶν τὰς καρδίας ἐφώτισε· τὸν γὰρ ἐν Ρόδῳ κρυπτό-
μενον θεῖον ναόν, ὁ Κύριος ἐφανερώσεν οικιστὴν ἔχοντα
τὸν μέγαν ἐν Μάρτυσι Φανούριον, τὸν ἐνδοξον στρατιώτην
καὶ ἀήττητον, ὃν εὐφημοῦντες ἐν ὕμνοις ἱκετεύσωμεν· ὅπως
πρεσβεύῃ ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐν πίστει τελούντων, τὴν ἀσιέ-
βαστον αὐτοῦ, καὶ θείαν πανήγυριν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ
λύτρωσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τὸ Τροπάριον, Ἦχος δ'.

Βασιλείον Διάδημα.

Οὐράνιον ἐφύμνιον, ἐν γῆ τελείται λαμπρῶς, ἐπίγειον πανήγυριν νῦν ἐορτάζει φαιδρῶς, Ἀγγέλων πολίτευμα, ἄνωθεν ὑμνωδίας, εὐφημοῦσι τοὺς ἄθλους, κάτωθεν Ἐκκλησία, τὴν οὐράνιον δόξαν· ἦν εὖρες πόνοις καὶ ἄθλοις τοῖς σοῖς Φανούριε ἔνδοξε.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἄγνωστον Μυστήριον, διὰ σοῦ Θεοτόκε τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται. Θεὸς ἐν ἀσυγγύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος· δι' οὗ ἀναστήσας τὸν πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὸ Θεοτόκε Παρθένε, ἡ εὐλόγησις τῶν ἁγίων.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α'. Σιχολογίαν. Κάθισμα

Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὸν Μέγαν Ἀθλητὴν, εὐφημήσωμεν πάντες, Φανούριον πιστοί, τὸν γενναῖον Ὀπλίτην, καὶ ἔνδοξον Μάρτυρα, τὸν ἐν χρόνοις κρυπτόμενον, ὃν ὁ Κύριος, νῦν ἐφανερώσας πᾶσιν ἐν τῇ Ρόδῳ τε, καὶ ἐξ αὐτῆς παντὶ κόσμῳ, ὡς θεῖον θησαύρισμα.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀύλων στρατιῶν, ὑπερέχουσα Κόρη, καὶ τάξεις οὐρανῶν, ὑπερβαίνουσα μόνη, ἐπάξιον τὴν αἴνεσιν, παρ' αὐτῶν δέχθη πάναγνε, ἀλλὰ πρέσβευε, τῷ σῶ Υἱῷ σὺν Ἀγγέλοις, τοῦ ρυσθῆναι με, τῆς τῶν παθῶν τυραννίδος, τὸν μόνον κατάκριτον.

Μετὰ τὴν β'. Σιχ. Κάθισμα.

Ἦχος δ'.

Ταχὸ προκατάλαβε.

Ἀθλήσεως καύχημα, Μάρτυς Φανούριε, Χριστὸν ἐνδυσάμενος, κατεπολέμησας, ἐχθρὸν τὸν παμπόνηρον, ὅθεν νῦν τὴν εἰκόνα, τὴν σεπτὴν σου ἐρόντες, ἄτμασιν εὐρημοῦμεν καὶ τιμῶμέν σε πίστει, καὶ πόθῳ σου δεόμεθα, ρῆσαι ἡμᾶς πειρασμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἡ μόνη κῆσασα, τὸν Ποιητὴν τοῦ παντός, ἡ μόνη κοσμήσασα τὴν ἀνθρωπότητα, τῷ τόκῳ σου ἄλραντε, ρῦσαι με τῶν παγίδων, τοῦ δολίου Βελίω, στήσον με ἐπὶ πέτραν, τῶν Χριστοῦ θελημάτων, αὐτὸν ἐκδυσωπούσα θεομῶς ὃν ἐσωμάτωσας.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον. Κάθισμα.

Ἦχος δ'.

Ἐπεφάνη σήμερον.

Ἡ εἰκὼν ὑπέρολαμπρος, νῦν ἀνεφάνη, ἢ ἐν γῆ καὶ χώμασι, χρόνοις ἐκρύπτετο πολλοῖς, δόξαν τὴν σὴν ἐμφανίζουσα, ἦν ἔχεις Μάρτυς, ἐν οὐρανῷ πρὸς Θεόν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Προστασία ἄμαχε, τῶν θλιβομένων καὶ θεομὴ ἀνάληψις, τῶν πεποιθότων ἐπὶ σέ, ἀπὸ κινδύνων με λύτρωσαι, σὺ γὰρ ὑπάρχεις ἡ πάντων βοήθεια.

Εἶτα οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. Ἦχου.

Τὸ Προκείμενον, Ἦχος δ'.

Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Σιχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ.

Τὸ Πᾶσα πνοή. Καὶ τὸ Εὐαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Ἐἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· Πᾶς ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς· ὅστις δ' ἂν ἀρνήσῃ με ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ἀρνήσομαι αὐτὸν καὶ ἐγὼ ἔμπροσθεν τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς. Μὴ νομίσητε ὅτι ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην ἐπὶ τὴν γῆν· οὐκ ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην, ἀλλὰ μάχαιραν. Ἦλθον γὰρ διαχάσαι ἄνθρωπον κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ θυγατέρα κατὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς, καὶ νύμφην κατὰ τῆς πενθερᾶς αὐτῆς· καὶ ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου οἱ οἰκιακοὶ αὐτοῦ· Καὶ ἐγένετο, ὅτε ἐτέλεσεν ὁ Ἰησοῦς διατάσσων τοῖς δώδεκα Μαθηταῖς αὐτοῦ, μετέβη ἐκείθεν, τοῦ διδάσκειν καὶ κηρύσσειν ἐν ταῖς πόλεσιν αὐτῶν.

Ἐἶτα ὁ Ν'. Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου. Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Ἐἶτα, Ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Καὶ Ψάλλομεν τὸ Ἰδιόμελον. Ἦχος β'

Σήμερον ἡ οἰκουμένη πᾶσα, ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου ἀγαξεται ἀπ᾽ ἑσῆς, καὶ ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τοῖς ἁμαρτανύσσιν ὠραῖζομένη, Φανούριε βοᾶ σοι θεράπον Χριστοῦ, καὶ προστάτα ἡμῶν θερμώτατε· μὴ ἐλλείπῃς πρεσβεῦειν ὑπὲρ ἐμοῦ πρὸς Κύριον.

Τό, Σῶσον ὁ Θεός, τὸν Λαόν σου.

Τό, Κύριε ἐλέησον, ιβ'. Ἐἶτα οἱ Κανόνες.

Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου εἰς ζ'. Καὶ τοῦ Ἁγίου εἰς η'.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου.

ᾠδὴ α' ἤχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδοῦσας.

Αἰνέσωμεν πάντες πιστοὶ Χριστόν, τὸν δόντα τοιαύτην, ἔξουσίαν τοῖς ῥυτίκοις, δολίου τὰ θράση καταλύειν, μεθ' ὧν ὑμνεῖσθω φαιδρῶς ὁ Φανούριος.

Φῶς θεῖον εἰδείχθης ἀειλαμπές, Φανούριε Μάρτυς, καὶ τὸν κόσμον φωταγωγείς, ἐν ᾧ σε φωστῆρα εὐρηκότες, ἄσμομασι θεοῖς εὐφημοῦσέν σε.

Τὸν νέον Ὀπλίτην καὶ Ἀθλητὴν, φανέντα ἐν Ρόδῳ, κἄν ἐκρύπτετο πρὸ πολλοῦ, ὡς νέον ὑμνοῦμεν, καὶ ὡς πάλαι, ὑπὲρ Χριστοῦ στερεῶς ἀθλήσαντα.

Θεοτοκίον.

Ὁλον μου τὸν πόθον πρὸς σέ κινῶ, ἀνύμφευτε Μήτηρ, ἢ τεκοῦσα τὸν λυτρωτὴν, ψυχῆν μου ἀθλιαν ἐν τῇ ὥρᾳ, τῆς καταδίκης ἐλευθέρωσον.

Καταβασία.

« Σταυρὸν χαράξας Μωσῆς, ἐπ' εὐθείας ράβδῳ τὴν ἐρυθρὰν διέτεμε, τῷ Ἰσραὴλ πεζεύσαντι, τὴν δὲ ἐπιστρεπτικῶς Φαραὼ τοῖς ἄσμοσι κροτήσας ἤνωσεν, ἐπ' εὐρύς διαγράμματος, τὸ ἀήτητον ὄπλον· διὸ Χριστῷ ἄσωμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν ὅτι δεδόξασται.

ᾠδὴ γ. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ὑμνοὶ τὸν Φανούριον, δαβιτικῶς φαιδρῶς ἄσωμεν, ὡς θαυμαστός, τοῖς Ἁγίοις ὄντως, ὁ Θεός ἐστι λέγοντες.

Ῥῶσιν μοι δωρησασθαι, τῶν ψυχικῶν παθῶν Ἁγίε, σαῖς προσευχαῖς, αἴτησαι ταῖς θείαις, ὅπως τύχω ἀφέσεως.

Θεοτοκίον.

Ἐἴρω σε προστάτην μου, ἐν τοῖς κινδύνοις πανάχαρτε, Μήτηρ Θεοῦ, μετὰ Φανουρίου, ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Καταβασία.

Ῥάβδος εἰς τύπον τοῦ μυστηρίου παραλαμβάνεται, τῷ βλαστῷ γὰρ προκρίνει τὸν ἱερέα, τῇ στηρευούσῃ δὲ πρώην ἡ ἐκκλησία νῦν ἐξήνηθη, ξύλον σταυροῦ, εἰς κράτος καὶ στερέωμα.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Δόγον.

Τοὺς ἰδρῶτας καὶ πόνους, σοφὸς τοὺς σοὺς, γεγραμμένους ὁρῶντες πάντες πιστοί, εἰκόνι τιμῆ σου, τὰς ψυχὰς ἐπεγειρονται, πρὸς τοὺς θεοὺς ὕμνους, καὶ δόξαν καὶ αἰνεσίν, τῷ Δεσπότη τῶν ὄλων, παμμακάρο προσφέρουσι, πόθῳ δὲ ἡ Πόλις, εὐφημείσε Ροδίων, ἀξίως σε μέλλοντες, Ἀθλοφόρε Φανούριε, καὶ ἡμεῖς ἐκβοῶμεν σοι· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεςιν δωρησασθαι, τοῖς ἐφορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, και νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ψυχὴν μου Παρθένε τὴν ταπεινὴν, τὴν ἐν ζάλῃ τοῦ βίου τῶν πειρασμῶν, νῦν ὡς ἀκυβέρνητον, ποντουμένην πανάμωμε ἁμαρτιῶν τε φόρτῳ φανείσαν ὑπέραντλον, καὶ εἰς πυθμένα ἄδου, πεσεῖν κινδυνεύουσαν, φθάσον Θεοτόκε, τῇ θερμῇ σου πρεσβείᾳ, καὶ σῶσον παρέγουσα, τὸν λιμένα τὸν εὐδιον, ἵνα πίσει κραυγάζω σοι, πρέσβευε τῷ σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνοῦσιν, ἐν πίστει τὸν ἄσπορον τόκον σου.

ᾠδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Λίθοις Μάρτυς βαλλόμενος, σοῦ τὸ θεῖον στόμα καὶ τιμωτάτον, δι' οὗ Κύριον ἐδοξάζεις, τὸν δοξάσατά σε ἐν τοῖς θαύμασι.

Ἐπλατύνθη πρὸς αἴνεσιν, τὸ σὸν θεῖον στόμα, λίθοις συνθλάμενον, τοῦ Θεοῦ καὶ ἀλεκρανάγαξες, ἤλκυσα σὸν πνεῦμα διὰ στόματος.

Καὶ ἐν ῥάβδοις τυπτόμενος, ἔφερες γενναίως Μάρτυς Φανούριε, τὰς πληγὰς φαιδρῶς τὸ πρόσωπον, ὥσπερ ἄλλον ὄντιος σοῦ τοῦ πάσχοντος.

Θεοτοκίον.

Ἰσορρογὸν τῷ γεννήτορι λόγον ἐκ λαγόνων σου ἐσωμάτωσας, ὅθεν ὠφθης ὑπερέχουσα, ποιημάτων, Κόρη Δέσποινα.

Καταβασία.

« Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ Μυστήριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδοξασά σου τὴν Θεότητα. »

ᾠδὴ ε'. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Ἴνα τί με βιάξης, Κύριον ἀρνήσασθαι, ὃν ἐπεπόθησα ἐκ μητρῶν σπλάγχων; καὶ αὐτὸν νῦν ποθῶ ἀγκαλίσασθαι διὰ τῶν βασάνων. καὶ μετ' αὐτοῦ συμβασιλεῦσαι, τῷ τυράννῳ ἔβρα Φανούριος.

Ἴνα τί ταῖς θωπείαις, σπεύδεις ἀπονησαί μου ψυχῆς τὸ εὐτονον; ἦν θερμαίνει χάρις, ἐπιλάμψεσι θείαις φωτίζουσα σὺ δὲ νῦν μοραίνεις, αὐτὴν χανῶσαι πονηρίαις, τῷ τυράννῳ ἔβρα Φανούριος.

Ἴνα τί ταῖς θωπείαις, σπεύδεις ἐκχανῶσαί μου ψυχῆς τὸ

πρόθυμον; τριχὸς γὰρ οὐκ ἔχεις, κἂν ἐγγίσει καὶ ταύτας γὰρ Κύριος, ἀριθμῶ κατέχει, σὺ δὲ πονῶν καταλυθήσῃ ἀνεβόα λαμπρῶς ὁ Φανούριος.

Θεοτοκίον.

Μυστικὴ μυροθήκη, χαῖρε τὸ ἡδύπνοον μῦρον ἢ βρούουσα, χαῖρε θεία κρήνη, ἢ τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν ἀνάβλυζουσα χαῖρε ἢ τὸν βότρυν, τὸν τῆς ζωῆς καρποφοροῦσα, ἀγεώρητος ἀμπελος Δέσποινα.

Καταβασία.

« Ὡ τρισμακάριστον ξύλον, ἐν ᾧ ἐτίθη Χριστὸς ὁ Βασιλεύς, καὶ Κύριος, δι' οὗ πέπτωκεν ὁ ξύλω ἀπατήσας, τῷ ἐν σοὶ δελεασθείς, Θεῷ τῷ προσπαγέντι σαρκί, τῷ παρέχοντι, τὴν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν. »

ᾠδὴ ζ'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ἡ Ρόδος νῦν σε φρουρόν, καὶ πᾶσα Πόλις συλλήπτορα, ὁ Οὐρανὸς οἰκιστὴν, οἱ Ἄγγελοι σύσκηνον, ἢ γῆ δὲ ἐπλουτήσας, θησαυρὸν χαρίτων, ὁ Φανούριε πανθαύμαστε.

Θεὸς ἐκ βάθρων τῆς γῆς, πηγὴν θαυμάτων ἀνέβλυσε, τὸν Φανουρίου Ναόν, ἐξ οὗ οἱ προστρέχοντες, τῶν κινδύνων λύτρωσιν, καὶ σωμάτων ῥῶσιν, καὶ ψυχῆς τροφὴν λαμβάνουσιν.

Ἐν τῇ καμίνου φλογί, αἱ τριχὲς οὐ κατεφλέχθησαν, ἐν τῇ καρδίᾳ σου γάρ, ἄλλο πῦρ ἐκρύπτετο, ἀγάπης τοῦ κτίστου σου. Ἀθλητὰ γενναῖε, ὑπὲρ οὗ τὸ σῶμα προὔδωκα.

Θεοτοκίον.

Ἡ ἀγεώρητος γῆ, τὸν γεωργὸν ἢ κηῆσασα, καὶ πάντων δημιουργόν, τὴν ὑλομανήσασαν, ψυχὴν μου τοῖς πάθει, καρποφόρον δεῖξον διὰ θείας ἐπιγνώσεως.

Καταβασία.

« Νοτίου θηρὸς ἐν σπλάγχκοις, παλάμας Ἰωνᾶς σταυροειδῶς διεκπετάσας, τὸ σωτήριον Πάθος προδιετύπου σαφῶς ὅθεν τριήμερος ἐκδύς, τὴν ὑπερκόσμιον Ἀνάστασιν ὑπεζωγράφης, τοῦ σαρκὶ προσπαγέντος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ τριήμερῳ ἐγέρσει, τὸν Κόσμον φωτίσαντος. »

Κοντάκιον. Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ἱερεῖς διέσωσας αἰχμαλωσίας ἀθέου, καὶ δεσμὰ συνέθλασας, δυνάμει θεῆς, θεόφρον, ἤσχυνας τυράννων θράση, γενναιοφρόνως, ἠύφρανας Ἀγγέλων τάξεις Μεγαλομάρτυς, διὰ τοῦτο σε τιμῶμεν, θεῖε Ὀπλίτα, Φανούριε ἔνδοξε.

Ὁ Οἶκος.

Ποίους ὕμνους προσοίσω, τῷ ὑπερέκεινα ὕμνων ἀπάντων ἀθλήσαντι; ποίους δὲ ἐγκωμίων ἀνθεσι τὴν κεφαλὴν καταστρέψω, τοῦ ἀπ' Ἀγγέλων οὐρανόφω στέφει τὴν ψυχὴν κοσμηθέντος; νέος ὢν, ἀπαλῆ τῇ σαρκὶ τῷ δολίῳ προσπλακείς, γενναίως εἰς γῆν κατέρραξε, τὸν τύραννον καταπλήξας· εἰς δὲ τὸ σῶμα αὐτοῦ κατατεθέν, ἐν οὐρανοῖς μετ' Ἀγγέλων χορεύει αἰωνίως τὸ πνεῦμα· ὄθεν αὐτῷ ἐκβοήσωμεν· ῥῦσαι ἡμᾶς, ἐκ παντοίων κινδύνων, θεῖε Ὀπλίτα Φανούριε ἔνδοξε.

Τῷ αὐτῷ Μηνί, κζ',

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Φανουρίου τοῦ Νεοφανοῦς.

Φανούριος πᾶσι πιστοῖς παρέχει
Κἄν εἰς σκότος δ' ἐκεῖτο τῆς γαλας μέγα.
Ἐνθα σοι συκὸς Φανουρίο ζάθεος ἔνι,

Οὗτος ὁ λαμπρὸς Ἀθλητὴς τοῦ Κυρίου, καὶ Μάρτυς ἀήτητος, ὁ θαυμαστὸς λέγω Φανούριος, πόθεν ἦν, καὶ ποίους γονεῖς εἶχε, καὶ εἰς ποῖον κοιρὸν, καὶ μὲ τίνας Βασιλεῖς ἔκαμε τὴν πάλην καὶ τὸν ἀγῶνά του, δὲν ἠμπορέσαμεν ποτὲ νὰ τὸ μάθωμεν· ἐπειδὴ καὶ ὁ βίος αὐτοῦ ἐχάθη ἀπὸ τοῦ καιροῦ τὰς ἀνωμαλίας, ἀπὸ τὰς ὁποίας καὶ ἄλλα πολὰ πράγματα ἐχάθησαν, καὶ ἄδηλα καὶ ἀφανῆ ἐγένοντο. Τοῦτο μόνον ἔχομεν γνωστόν, ὅτι τὸν καιρὸν ὁποῦ ἐξουσίασαν οἱ Ἀγαρηνοὶ τὴν περίφημον Νῆσον Ρόδον διὰ τὰς ἀμαρτίας μας, ἐκεῖνος ὁποῦ ἐγένετο ἐξουσιαστὴς αὐτῆς τῆς Νήσου, ἐβουλήθη νὰ ἀνακτίσῃ τὰ τεχεῖα τῆς χώρας ὁποῦ τὰ εἶχαν προτῆτερα οἱ πολέμιοι κατηδαφισμένα. Ἦσαν δὲ εἰς τὸ ἔξω μέρος τοῦ κάστρου, κάποια χαλασμένα ὀσπῆτια, τὰ ὁποῖα ἄδεται λόγος, πῶς νὰ ἦτον αὐτὸ τὸ πρῶτον κάστρον, τὸ ὁποῖον εἶναι πρὸς τὸ Νότιον μέρος τοῦ κάστρου, μακρὰν ὡς ἓνα στάδιον· ἀπὸ ἐκεῖνα λοιπὸν τὰ χαλάσματα,

ἐσύναξεν ὁ Ἀγαρηνὸς τὰς πέτρας διὰ τὴν οἰκοδομήν. Ἐκεῖ σκιάπωντας καὶ ἀνακλῶντας τὸν τόπον ἐκεῖνον, εὐρέθη μία ὄφραιοτάτη Ἐκκλησία· πλήν ἦτον, καὶ αὐτὴ εἰς μέρος χαλασμένη· ἀνακλῶντας λοιπὸν ἕως τὸ ἔδαφος, εὐρέθησαν καὶ πολλὰ εἰκόνες, ἀμὴ διεφθαρμένα καὶ ἠφανισμένα, μόνη δὲ ἡ τοῦ Ἁγίου Φανουρίου εἰκὼν, ἦτον σῶα καὶ γερῆ, ὥσαν νὰ ἤθελε τὴν ζωγραφίση, τινὰς τὴν αὐτὴν ἡμέραν. Εὐθεθέτος λοιπὸν τούτου τοῦ πανσέπτου Ναοῦ, μετὰ τὰς ἱερὰς ἐκεῖνας εἰκόνας, ἔρχεται ὁ Πανιερότατος Ἀρχιερεὺς τοῦ τόπου Νεῖλος ὀνόματι, ἀνθρώπος ἀγιότατος, καὶ λόγιος, καὶ ἀνέγγωσε τὰ τῆς εἰκόνης ἐκεῖνης γραμμάτια, τὰ ὁποῖα ἔλεγον· «Ὁ Ἅγιος Φανούριος». Ἦτον δὲ ἡ εἰκὼν εἰς τοῦτο τὸ σχῆμα, ὁ Ἅγιος στρατιωτικῶς φορεμένος, νέος πολλὰ εἰς τὴν ἡλικίαν· κρατῶν εἰς τὴν δεξιὰν χεῖρα Σταυρὸν· εἰς τὸ ἄνωθεν μέρος τοῦ Σταυροῦ ἔχει μίαν ἀναμμένην λαμπάδα· ἔχει δὲ τριγύρου ἡ εἰκὼν αὐτῆ, σημειωμένα δώδεκα μαρτύρια· ἔχει τὸν Ἅγιον ἐξεταζόμενον ἔμπροσθεν τοῦ ἐξουσιαστοῦ· τὸν ἔχει εὐρισκόμενον ἐν μέσῳ στρατιωτικῶν, οἱ ὁποῖοι τὸν δέρνουν μετὰ πέτρας εἰς τὸ στόμα, καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν τὸν ἔχει κατὰ γῆς ἠπλωμένον καὶ τὸν μαστίχουν οἱ στρατιῶται· τὸν ἔχει καθήμενον γυμνόν, καὶ μὲ σιδηρὰ ἐργαλεῖα καταξένουν τὰς σάρκας του· τὸν ἔχει εὐρισκόμενον εἰς τὴν φυλακὴν· εἶναι πάλιν ἰστάμενος καὶ ἐξεταζόμενος ἔμπροσθεν τοῦ τυράννου· εἰς ἄλλο μέρος, καίεται μετὰ λαμπάδες· εἶναι εἰς μάγκανον μαγκανιζόμενος· εὐρίσκεται ἐν μέσῳ θηρίων· εἶναι μετὰ ἓνα λίθον μεγάλον πλακωμένος· στέκεται ἔμπροσθεν τῶν εἰδῶλων βαστώντας εἰς τὰς χεῖράς του κάρβουνα ἀναμμένα, καὶ ἓνας διάβολος εἰς τὸν ἄερα, ὥσαν νὰ θρηγῆ καὶ νὰ κλαίῃ· φαίνεται ἀνάμεσα εἰς μίαν μεγάλην κάμινον ὀρθῶς, ὥσαν νὰ κάμνη προσευχὴν, ἔχοντας εἰς τὸν οὐρανὸν τὰς χεῖράς του σηκωμένας. Ἀπὸ ταῦτα λοιπὸν τὰ δώδεκα μαρτυρικά σημεῖα, ὁποῦ ἦσαν ζωγραφισμένα εἰς τὴν εἰκὼν, ἐκατάλαβεν ὁ Ἀρχιερεὺς, πῶς εἶναι Μάρτυς ὁ Ἅγιος, Παρθενὸς λοιπὸν ὁ καλὸς ἐκεῖνος, καὶ εὐλαβῆς Ἀρχιερεὺς, ἔστειλε πρέσβεις εἰς τοὺς Ἡγεμόνας τοῦ τόπου, νὰ τοὺς δώσουν τὸν Ναὸν αὐτὸν νὰ τὸν ἀνακαινίσου, ἀμὴ δὲν ἠθέλησαν· ὄθεν ἐπῆγε μοναχὸς τοῦ ὁ Ἀρχιερεὺς εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἐπῆρεν ὀρισμὸν νὰ τὸν κτίσων, καὶ οὕτως ἀνεκαινίσθη, καθὼς φαίνεται ἕως τῆς σήμερον, ἔξω τῆς χώρας, πολλῶν θαυμάτων αὐτουργῶν· ἀπὸ

τὰ ὁποῖα διηγοῦμαι ἕνα εἰς πίστωσιν τῶν πολλῶν, διὰ τὴν εὐφρανθῆτε ὅσοι ἀγαπᾶτε, καὶ εὐλαβεῖσθε τὸν Ἅγιον. Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, ἡ Νῆσος Κρήτη δὲν εἶχε Χριστιανὸν (Ὁρθόδοξον) Ἀρχιερέα, ἀλλὰ Λατίνον, διατὶ ἐξουσιάζετο ἀπὸ τοὺς Βενετικούς, οἱ ὁποῖοι μὲ πονηρίαν, δὲν ἄφιναν τὴν γέννησιν νέου Ἀρχιερέως, οὔτε Μητροπολίτης, οὔτε Ἐπίσκοπος, ὅταν ἀπέθνησκεν ὁ πρῶτος· ἡ δὲ πονηρία ἦτον, τὴν ἡμπορέσουν μὲ τὸν καιρὸν, τὴν γυρίσουν τοὺς Ὁρθοδόξους εἰς τὰ Παλιὰ δόγματα· λοιπὸν ἐπήγαινον ὅσοι Ρωμαῖοι ἤθελον τὴν Ἱερουσόλημ, εἰς τὸ Τσιρίγιον καὶ ἐχειροτονοῦντο. Καὶ λοιπὸν ἕνα καιρὸν εὐγῆκαν ἀπὸ τὴν Κρήτην, τρεῖς Διάκονοι καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸν Ἀρχιερέα τοῦ Τσιρίγιου, καὶ τοὺς ἐχειροτόνησαν Ἱερεῖς· ἐπιστρέφοντες δὲ πρὸς τὴν πατρίδα τοὺς τὴν Κρήτην, τοὺς ἐσκόλαβωσαν οἱ Ἀγαρηνοὶ εἰς τὸ πέλαγος, καὶ τοὺς ἔφεραν εἰς τὴν Ρόδον, καὶ τοὺς ἐπώλησαν πάλιν εἰς Ἀγαρηνοὺς. Λοιπὸν οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι νεοχειροτόνητοι Ἱερεῖς, ἐθρηνοῦσαν τὴν συμφορὰν των, ἡμέρας καὶ νυκτός. Ἐκεῖ ἤκουσαν τὰ μεγάλα θαύματα τοῦ Φανουρίου, καὶ εὐθύς ἐπεσον εἰς δέησιν μὲ θερμὰ δάκρυα, πρὸς τὸν Ἅγιον, δεόμενοι τὴν εὐλαβίαν ἀπὸ τὴν πικρὰν ἐκεῖνην αἰχμαλωσίαν· πλὴν ἐπειδὴ καὶ ἦσαν χωρισμένοι ὁ καθ' ἕνα εἰς τὸν ἀφέντην ὁποῦ τὸν ὠρίζεν, ἐπῆγαν θέλημα καὶ οἱ τρεῖς τὴν ἐπιθυμίαν τὴν προσκυνῆσαι εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου· καὶ πηγαίνοντας ἐκεῖ, νεύσει θεῖα, ἀνταμώθησαν καὶ οἱ τρεῖς καὶ ἐπεσον ἔμπροσθεν τῆς ἱερᾶς εἰκόνης τοῦ Ἁγίου, βρέχοντες τὴν γῆν μὲ τὴν ῥοὴν τῶν δακρύων των, τὴν εὐλαβίαν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Ἀγαρηνῶν. Ἐπειτα ἀνεχώρησαν ὀλίγον παρηγορημένοι, πηγαίνοντας καθ' ἕνα εἰς τὸν ἀφέντην του μὲ ἐλπίδα, ὅτι θέλουσιν εὐρῆ εἶδος, τὸ ὁποῖον καὶ ἐγένετο· ἐπειδὴ σπλαχνισθεὶς ὁ Ἅγιος τὰ δάκρυά των, ἐπήκουσε τὴν δέησίν των. Καὶ τὴν νύκτα ἐκεῖνη φαίνεται εἰς τοὺς Ἀγαρηνοὺς ὁποῦ τοὺς ὠρίζαν, προστάζωντάς τους τὴν ἀφήσουν τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ τὴν ἐπιθυμίαν τὴν προσκυνῆσαι εἰς τὸν Ναὸν του, εἰ δὲ μή, κακῶς θέλει τοὺς ἀπολέσει· οἱ δὲ Ἀγαρηνοὶ νομίσαντες μαγεῖαν τὸ πρᾶγμα, τοὺς ἔβαλαν εἰς ἀλυσίδας καὶ βαρύτερα βάραι· ὁ δὲ Ἅγιος ἤλθε τὴν νύκτα ἐκεῖνην καὶ τοὺς εὐλόγησεν ἀπὸ τὰ δεσμά, καὶ τοὺς ἐθάρρυνε λέγωντας, ὅτι αἴριον, κατὰ πᾶσαν ἀνάγκην, θέλει τοὺς ἐλευθερώσει. Ἐπειτα φαίνεται εἰς τοὺς Ἀγαρηνοὺς, καὶ ἐλέγχοντάς τους αὐστη-

ρῶς εἶπεν: ὅτι ἀνίσως καὶ αἴριον δὲν τοὺς ἐλευθερώσουν, θέλει ἰδῶσι τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ καὶ οὕτως ἔφυγεν ὁ Ἅγιος (ἀλλ' ὃ τοῦ θαύματος!) ὅσοι ἦτον εἰς ἐκεῖνα τὰ τοῖα ὁσπῆτια, ὅλοι τυφλοὶ καὶ παράλυτοι μὲ δριμυτάτους πόνους ἐξημερώθησαν βασανιζόμενοι, μικροὶ ὁμοῦ καὶ μεγάλοι· καὶ λοιπὸν ἀπὸ τὰ στρώματα ὁποῦ ἐκείτοντο, διὰ μέσου τῶν συγγενῶν τους ἐσυμβουλευθήσαν τὴν ἐπιθυμίαν· καὶ οὕτως ἀποφάσισαν, ὅτι τὴν εὐλαβίαν τὴν φέρουν τοὺς σκλάβους, καὶ ὅταν ἤλθον ἐκεῖνοι οἱ ταλαίπωροι τρεῖς Ἱερεῖς, τοὺς ἐρώτησαν, ἀνίσως καὶ δύνανται τὴν εὐλαβίαν τὴν φέρουν· ἀπεκρίθησαν δὲ ἐκεῖνοι, ὅτι ἡμεῖς μὲν θέλομεν παρακαλέσει τὸν Θεόν, ἐκεῖνος δὲ ἄς κάμῃ τὸ θέλημά του. Ἀλλὰ ὁ Ἅγιος πάλιν, τὴν τρίτην νύκτα ἐφάνη εἰς τοὺς Ἀγαρηνοὺς καὶ τοὺς εἶπεν: ἀνίσως δὲν στείλετε εἰς τὸν οἶκόν μου διὰ γράμματος τὴν ἐλευθερίαν τους, οὔτε ὑγίαν ἔχετε, οὔτε τὸ ποιοῦμενον φῶς. Τότε συμβουλευθέντες πάλιν μὲ τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους τους, ἔστειλε καθ' ἕνα τὸ ἐλευθερωτικὸν γράμμα τοῦ ἰδικοῦ του σκλάβου, καὶ τὰ ἄφισαν καὶ τὰ τρία εἰπὸς εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου (ἀλλ' ὃ τοῦ θαύματος!) ὥστε τὴν γυρίσουν οἱ ἀπεσταλμένοι ἀπὸ τὸν Ναόν, εὐρέθησαν ὑγιεῖς, οἱ πρῶτον παράλυτοι καὶ τυφλοὶ· οἱ ὁποῖοι θαυμάσαντες ἠλευθέρωσαν τοὺς Ἱερεῖς ἐκεῖνους, καὶ δίδοντες εἰς αὐτοὺς τὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδίου των, φιλοφρόνας τοὺς ἐπροσβόδωσαν, καὶ τοὺς ἔστειλαν εἰς τὴν πατρίδα τους· οἱ δὲ Ἱερεῖς ἐκεῖνοι ἔξωγράφησαν τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Φανουρίου, καὶ τὴν ἐπῆγαν εἰς τὴν χώραν τους, καὶ κάθε χρόνον ἐόρταζον εὐλαβῶς τὸν Ἅγιον· οὐ ταῖς ἀγίαις πρεσβείαις Χριστὸς ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς· Ἀμήν.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα Μνήμη τοῦ Ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ποιμένους.

- » Ὡς ἐκ λύκου χαίνοντος ἠρπάγη βίου,
- » Ποιμὴν τὸ θρέμμα τοῦ μεγίστου Ποιμένους·
- » Ποιμένα εἰς μέγαν ἐβδόμη εἰκάδι ἄγχο Ποιμῆν:

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Διβερίου Πάπα Ρώμης

- » Τὸν πλοῦτον ἀντλεῖν Διβέριος νῦν ἔχει,
- » Ὅν Οὐρανοῖς ἦν ἐμφρόνως θησαυρίσας.

*Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ὁσίου
Ἐπισκόπου Κουδρουβης.*

- » Τὴν κλῆσι εἰπὼν Ὅσιε τὴν σὴν μόνην.
- » Πλήρῳ θανόντι τῶν ἐπαίνων σοι χρέος.

*Ἡ ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Φιλίππου γενομένη βάπτισις τοῦ
Αἰθίοπος Εὐνούχου.*

- « Ἀγὴ ἐλέγχει τὴν παροιμίαν Σπάδων,
- » Λευκαίνεται γὰρ καὶ πεφυκῶς Αἰθίοψ.

*Ἡ Ἁγία μάργυς Ἀνθοῦσα ἡ νέα, κέντουκλον, ἦτοι
τριγῖνον γάκος ἐνδυθεῖσα, καὶ πέτραν εἰς τὸν τρά-
χηλον περιδεθεῖσα, ἐν φρέατι ρίπτεται καὶ τε-
λειοῦται.*

- » Ὁ Μανδύας σοι πῖλον, ἡ πόρπη πέτρα,
- » Μεθ' ὧν ὑπῆλθες Ἀνθοῦσα βαθὺ φρέαρ.

*Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις Πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς
ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.*

ᾠδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Λίθῳ βαρούμενος τὸ σῶμα, ὁ Φανούριος πρὸς σὲ Σωτῆρ
ἐβόα: ἐν τῇ πέτρᾳ τῶν σῶν, Χριστέ μου θελημάτων, στε-
ρωθεῖς τὸ σῶμά μου, ταῖς βασάνοις ἀναλίσκω.

Νῦν περαιοῦται τοῦ Κυρίου, εὐαγγέλιον ὃ ἔφη Ἀποστό-
λοις, ὁ κρυπτόμενος γὰρ, Ναός τοῦ Φανουρίου, ἐν τῇ Ρόδῳ
πρὸ πολλοῦ, εἰς ἡμᾶς νῦν φανεροῦται.

Ἔστις ἐν μέσῳ τῶν θηρίων, ὃ Φανούριε, παραδοθεὶς
εἰς βρῶσιν, ἀλλ' ἐφλέχθη σφοδρῶς, τυράννου ἢ καρδία,
ὅτε σε εἶδε Δανιήλ, νέον ὄντα ἐν σταδίῳ.

Θεοτοκίον

Ὅρος κατάσκιον ἐφάνης ἀχειρότμητος, ἐξ οὗ ἐτιμήθη
λίθος, τὴν λιθῶδη δι' ὃ, κατάνυξον ψυχὴν μου, πεπωρω-
μένην Δέσποινα, ταῖς πικραῖς φιληδονίαις.

Καταβασία

- » Ἐκνον πρόσταγμα τυράννου, δυσεβοῦς λαοὺς ἐκλόνισε:
- » πνέον ἀπειλῆς, καὶ δυσφημίας θεοστυγοῦς ὅμως τρεῖς

- » Παῖδες οὐκ ἐδειμάτωσε θυμὸς θηριώδης, οὐ πῦρ βρόκειον.
- » ἀλλ' ἀντηροῦντι δροσοβόλῳ Πνεύματι, πυρὶ συνόντες
- » ἔψαλλον· ὁ ὑπερῦμνητος, τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς
εὐλογητὸς εἶ.

ᾠδὴ η'. Τὸν ἐν ὄρει Ἁγίῳ.

Τὸν ὄραϊον νυμφίον ἀγαπήσας, σοῦ τὸ νέον καὶ εὐανθῶν
σαρκίον, ὑπὲρ αὐτοῦ ταῖς μάστιξι παρέδωκας· ἐβροῶν σὺν
πόθῳ, πότε σὲ κερδίσω, συνῶν εἰς τοὺς αἰῶνας·

Τοῖς ξοάνοις οὐκ ἔκλινας τὸ γόνυ, τοῖς εἰδώλοις οὐκ ἐνε-
μας θυσίαν, ἀλλὰ Χριστὸν ἀνδρείως ἀνεκήρυττες, φέρων
τὰς αἰνέσεις, ὡς Θεῶ τῶν ὄλων, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θαρσαλαίως καὶ μάλα ρωμαλαίως, τῷ τυράνῳ ἐβόας
μετὰ θάρρους, οὐ δειλιῶ ὃ τυράννε τὰς μάστιγας· ἔγω γὰρ
Σωτῆρα ὅς με ἐξελεῖται ταχέως τῶν χειρῶν σου.

Θεοτοκίον.

Ἰσταμένων βεβαίωσις ὑπάρχεις, καὶ πεσόντων ἀνόρθω-
σις Παρθένε· δι' ὃ καταπυθθέντα με ἀνάστησον· ἵνα σε
δοξάζω τὴν εὐλογημένην καὶ κεχαριτωμένην.

Καταβασία.

- » Εὐλογεῖτε Παῖδες, τῆς Τριάδος ἰσάριθμοι· δημιουργὸν
- » Πατέρα, Θεὸν ὑμνεῖτε, τὸν συγκαταβάντα Λόγον, καὶ τὸ
- » πῦρ εἰς δρόσον μεταποιήσαντα, καὶ ὑψηροῦτε τὸ πᾶσι
- » ζῶην παρέχον, Πνεῦμα πανάγιον εἰς τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Εἰς γῆν τὰ τῶν εἰδώλων, ξόανα συντρίβεις, εἰς οὐρανὸν
ἀνυψώσας τὰς χεῖράς σου, καὶ τῶν δαιμόνων τὰ στίφη,
θηρίων ἐπιήρωσας.

Ὡς ρύσσης τῶν ἐν θλίψει, σὲ λιτανευόντων, ῥῦσαί με
πάσης κακίας Φανούριε, τὸν πεποιδότα παμμάκαρ ἄει τῇ
σκέπῃ σου.

Ὁ τυράννος ἠσχύνθη, ὅτε σε εἶωρα, ἐν τοῖς κινδύνοις
ἄει ἀκμαιότερον, ἐκμυκτηρίζοντα τούτου τὴν ἀθεότητα.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς οὐσα δοξῆιον, φώτισον Παρθένε, τὴν σκοτισθεῖσαν ψυχὴν μου τοῖς πάθεσιν· ὅπως ἐν πίστει καὶ πόθῳ, ᾄει δοξάζω σε.

Καταβασία.

« Μυστικὸς εἰ Θεοτόκε Παράδεισος, ἀγεωργήτως βλαστή-
» σασα Χριστόν. ὑψὸν οὐ τὸ τοῦ Σταυροῦ, ζωηφόρον ἐν γῆ,
» πεφυτούργηται δένδρον· διὸ νῦν ὑψουμένου, προσκυνοῦντες
» αὐτὸν σὲ μεγαλύνομεν.»

Εἶρμὸς ἄλλος.

« Ὁ διὰ βρώσεως τοῦ ξύλου, τῷ γένει προσγενόμενος
» θάνατος, διὰ Σταυροῦ κατηγορηται σήμερον, τῆς γὰρ Προ-
» μήτορος ἢ παγγειῆς, κατάρα διαλέλυται, τῷ βλαστῶ τῆς
» Ἀγνῆς Θεομήτορος· ἦν πᾶσαι αἱ δυνάμεις τῶν Οὐρανῶν
» μεγαλύνουσι.

Ἐξαποστειλάριον**Τοῖς μαθηταῖς συνελθόμεν.**

Νῦν Ρόδος μεγαλύνεται, τῇ εὐρέσει τοῦ θείου Ναοῦ σου
παμακάριστε, ὦ Φανούριε Μάρτυς, καὶ χαίρει ἐγκανχωμένη,
τῶν θαυμάτων τῷ πλήθει· Ἰερεῖς γὰρ διέσωσας, τρεῖς δου-
λείας ἀθέον· ὄναρ φανείς τοῖς κυρίοις, τούτων καὶ ἐπιπλή-
ξας· τυφλότητι χολότητι, τὸ σκληρὸν ἐκμαλάξας.

Θεοτοκίον.

Δέσποινα πάντων Ἀνασσα, πρόφθασον ἐν κινδύνοις,
πόφθασαν ἐν ταῖς θλίψεσι, πάρεσο ἐν ἀνάγκαις, τῆς τελευ-
ταίας ἡμέρας, μὴ σατὰν ἡμᾶς λάβῃ, μὴ ἄδης, μὴ ἀπώλεια,
βήματι τοῦ Ἰοῦ σου, τῷ φρεβῶ, ἀνευθύνους, ἅπαντας
παραστήναι, ὃ Θεομήτερ Δέποινα, ὅσα θέλεις ἀνύεις.

Εἰς τοὺς Αἰνους, Συχηρὰ προσόμοια.**Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.**

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος, ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν γῆ, ἀγαλ-
λίαιμα σήμερον, ὅτι γῆθεν ἠνθήσῃ, λύτρον μέγα σωτήριον,
Ναὸς ὁ θεῖος, καὶ πανυπέροχος τοῦ Φανουρίου, βροτοὶ

προσδράμετε, ἅπαντες σήμερον, ἐν ἀσμάτων ἀνθεσιν, ὅπως,
δεινῶν, λύσιν ἀπολάβητε, αὐτοῦ δεόμενοι. Δίς.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος, παιδίον ὄν κομιδῆ, ὁ γεν-
ναῖος Φανούριος, χωρὶς ὄπλων ἴσταται, ἐν σταδίῳ φαιδρό-
τατος, μετὰ ἐνόπλων ἀγωνιζόμενος, μετὰ ἀθλῶν, χοῖ μαχό-
μενος, ὃ τῆς ἀνδρείας σου, καὶ στεροῦς ἀθλήσεως, φίλε
Θεοῦ· πῶς ἐχθροὺς κατέβαλες τοὺς πολεμοῦντάς σε.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος, ὁ μαργαρίτης Θεοῦ, ὁ
ἀγρῶ πρὶν κρυπτόμενος, νῦν ἐν Ρόδῳ ἠύγασται, θησαυρὸς
ὡς πολῦτιμος, πλουτίζων, τέρωπων, φωτίζων ἅπαντας, τοὺς
προσιόντας, αὐτῷ ἐκ πίστεως· ὅστις Φανούριος, ἔστιν ὁ
παμμέγιστος Μάρτυς Χριστοῦ· ὃν ἐγκωμιάζοντες νῦν με-
γαλύνομεν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Ἐπέλαμψε σήμερον, εὐφρόσυνος ἑορτῇ, καὶ νέα πανή-
γυρις, Φανουρίου τοῦ πολυάθλου, καὶ γενναϊόφρονος· οὗτος
γὰρ ἐν ἀθλοῖς ἀθλήσας καιροῖς ἀθληὸς ἦν, ναὸς τε καὶ
τοῦνομα αὐτοῦ, πᾶσιν ὑπῆργεν ἀγνώριστος, τυράννων δὲ
σθένων κατακρατησάντων Ρόδου τῆς περιφήμου, καὶ τὰς
κατεδαφισμένας ἐλεπόλεις ἀναγωνύτων, Ναὸς αὐτοῦ καὶ
Εἰκὼν, ἐφάνη ὑπέρολαμπρος, ὃς Βασιλικῇ ἀδείᾳ ἀνακαι-
νισθεῖς, πηγὴ ἀνεδείχθη θαυμάτων, παρὰ Χριστοῦ τοῦ
Θεοῦ, τοῦ θαυμαστοῦ ὄντος, ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε.

(ὅπερ βλέπε εἰς τὴν Διτῆν).

Δοξολογία μεγάλη.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν Τυπικά, ἐκ τοῦ Κανόνος
τοῦ Ἁγίου, Ὡδὴ γ' καὶ στ'.

Ὁ Ἀπόστολος.

Προκείμενον Ἦχος δ'.

Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ.
Προσώμηγ τὸν Κύριον.

Καθολικῆς Α΄ Ἐπιστολῆς Ἰωάννου τὸ Ἀνάγνωσμα

Ἄδελφοί, ἐὰν εἴπωμεν, ὅτι ἁμαρτίαν οὐκ ἔχομεν ἑαυτοὺς πλανῶμεν, καὶ ἡ ἀλήθεια οὐκ ἔστιν ἐν ἡμῖν. Ἐὰν ὁμολογῶμεν τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, πιστός ἐστι καὶ δίκαιος, ἵνα ἀφῆ ἡμῖν τὰς ἁμαρτίας, καὶ καθάρσιον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀδικίας. Ἐὰν εἴπωμεν ὅτι οὐχ ἡμάρτηκαμεν, ψεύστην ποιοῦμεν αὐτόν καὶ ὁ λόγος αὐτοῦ οὐκ ἔστιν ἐν ἡμῖν. Τεκνία μου, ταῦτα γράφω ὑμῖν, ἵνα μὴ ἀμάρτητε· καὶ ἐὰν τις ἁμάρτη, παράκλητον ἔχομεν πρὸς τὸν Πατέρα Ἰησοῦν Χριστὸν δίκαιον· καὶ αὐτὸς ἴλασμός ἐστι περὶ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν· οὐ περὶ τῶν ἡμετέρων δὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ περὶ ὅλου τοῦ κόσμου.

Καὶ ἐν τούτῳ γινώσκουμεν ὅτι ἐγνώκαμεν αὐτόν, ἐὰν τὰς ἐντολάς αὐτοῦ τηρῶμεν. Ὁ λέγων, Ἐγνώκα αὐτόν, καὶ τὰς ἐντολάς αὐτοῦ μὴ τηρῶν, ψεύστης ἐστί, καὶ ἐν τούτῳ ἡ ἀλήθεια οὐκ ἔστι· ὅς δ' ἂν τηρῇ αὐτοῦ τὸν λόγον ἀληθῶς ἐν τούτῳ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ τελείωται· ἐν τούτῳ γινώσκουμεν ὅτι ἐν αὐτῷ ἐσιμεν. Ὁ λέγων ἐν αὐτῷ μένειν, ὀφείλει, καθὼς ἐκεῖνος περιεπάτησε, καὶ αὐτὸς οὕτω περιπατεῖν.

Τὸ Εὐαγγέλιον**Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον**

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· Ἴδου ἐγὼ ἀποστέλλω ὑμᾶς, ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων. Γίνεσθε οὖν φρόνιμοι ὡς οἱ ὄφεις, καὶ ἀκέραιοι ὡς αἱ περιστέραι. Προσέχετε δὲ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων· παραδώσουσι γὰρ ὑμᾶς εἰς συνέδρια καὶ ἐν συναγωγαῖς αὐτῶν μαστιγώσουσιν ὑμᾶς. Καὶ ἐπὶ ἡγεμόνας δὲ καὶ βασιλεῖς ἀχθήσεσθε ἕνεκεν ἡμῶν, εἰς μαρτύριον αὐτοῖς καὶ τοῖς ἔθνεσιν. Ὅταν δὲ παραδιδῶσιν ὑμᾶς, μὴ μερομνήσητε πῶς ἢ τί λαλήσητε· δοθήσεται γὰρ ὑμῖν ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ τί λαλήσητε· οὐ γὰρ ὑμεῖς ἐστε οἱ λαλοῦντες, ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα τοῦ Πατρὸς ὑμῶν, τὸ λαλοῦν ἐν ὑμῖν. Παραδώσει δὲ ἀδελφὸς ἀδελφὸν εἰς θάνατον, καὶ πατὴρ τέκνον· καὶ ἐπαναστατήσουσιν τέκνα ἐπὶ γονεῖς, καὶ θανατώσουσιν αὐτούς. Καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου· ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται.

Κοινωνικόν.

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ

Χαίροις τῶν Μαρτύρων ἡ καλλονή, Χαίροις τῶν θαυμάτων ὁ ἀκένωτος θησαυρός, Χαίροις αἰχμαλώτων, ὁ ρύστης, καὶ προστάτης, Φανούριε τρισμάκαρ, Ροδίων καύχημα.

Ἐφθης ἀθλοφόρος καὶ νικητὴς, Φανούριε Μάρτυς, καὶ ἀήτητος βοηθός, θεραπεύων νόσους, ψυχῶν τε καὶ σωμάτων, τῶν ἐπικαλουμένων τὴν σὴν βοήθειαν.

Ἀθλητὰ πανάριστε τοῦ Χριστοῦ, σὺ τὰς τῶν τυράννων κατεφρόνησας ἀπειλὰς· ὄθεν καὶ μυρίας ὑπέμεινας, βασάνους, ἐν μέσῳ τοῦ σταδίου μάρτυς Φανούριε.

Γενναίως ὑπήνεγκας τὰς πληγὰς, φοικίας τε κολάσεις καὶ βασάνους ὑπὲρ Χριστοῦ· διό σου ἡ κἀρα ἐδέξατο ἐξ ὕψους, τὸν στέφανον τῆς νίκης, Μάρτυς Φανούριε.

Τοὺς ἀσπαζομένους τὴν σεπτὴν Εἰκόνα ἐν πίστει καὶ αἰτοῦντας σὴν ἀγωγὴν, Μάρτυς κληρονόμος τῆς θείας Βασιλείας, Φανούριε λιταῖς σου πάντας ἀνάδειξον.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΣ